

KÖLTŐ, TUDOD-E MI DOLGOD?

Tudod-e, mi dolgod,
költő? — s nincs szavad?
Miért, s mi mély bú rontott?
Zengj mai dalt! Ragadd
világgá, szívekbe bontva —
zúgja néped milliója!

Tudom én, mi a dolgom. —
Tépi keblemet;
ordasként üvöltök,
ha hangom megered;
négy oromra hágok s dalom dobban
minden csúcson, s hörgöm barlangokban.

Mozsalyk orma zeng bele,
ha dalom zendítem,
visszhangzik a Krimen
s zúg Blegás rengetege;
bontom szélre, bízom szélviharra —
Pohorjére árja hadd ragadja.

Vadon s hegy rivallja
hairás haisonánk;
rajta, pajtás, rajta,
hars dalomba vágj!
Ősi jogért üvöltsünk, ordasok —
vésszeljük át e gyilkos zord lagyat.

Lesz még, lesz tavasz,
lesz még pirkadás. —
s farkasraj a gaz
vadászra vadász:
vágj át a Száván, Dráván át, hogy érd —
szemet szemért és fogat fogért!

Dudás Kálmán fordítása: